

Тінь і Хлопчик

Леонід Глібов

Раз на лужку проворний Хлопчик грався,
Побачив Тінь свою і засміявся;
"От зараз,— каже,— я її вловлю,
На шапку наступлю,
Незчується і не вгадає..."
І, як метелик, Хлопчик полетів,
А Тінь попереду, неначе утікає,
Щоб не вловив.
Женеться Хлопчик дужче, прудче,
А Тінь ще лучче,-
Ніяк не дожене,
Бо, сказано, мале — дурне.
Біг Хлопчик, біг, удовольнився,
Далеко бігти не схотів,
І верть назад — як м'ячик покотився,
Задихався, почервонів.
Неначе пташка в клітці, б'ється
Маленьке серденько його...
Коли глядить — а Тінь за ним женеться,
Мов ловить дратуна свого.
Знов Хлопчикові закортіло.
"Ні,— каже він,— мене не доженеш!
От я вернусь, на тебе кинусь сміло,
Тоді вже не втечеш!"
Плиг... плиг... і знов повітрилась робота,
Дуріє молода охота,
Ганяв, ганяв, —
І не піймав;
Розсердивсь він на ту дурницю
І покотився на травицю,
Оддыхать трошки, переждать.
Тим часом сонечко за хмарку закотилось,
І Хлопчикові знов побігать захотілось,
І знов він став шукать,
Усюди розглядать,
Туди-сюди головку повертає,
Де ділась тінь — і не вгадає.

Як тая тінь, так щастя між людьми,
І бачили, і знаєм ми,
Біжить воно за тим, хто не шукає,
А той, хто хоче, не піймає.
1892.